15/11/2019

Монахът, който служи на Света Богородица

Колкото и пъти да отиде човек на Света гора, във Ватопедската света обител, влизайки в централния храм на манастира, от ляво на проскинитария, пред иконостаса, му прави впечатление една малка икона на Света Богородица, наречена Всецарица.

Тази икона на Света Богородица е известна с това, че чрез нея Светата Майка проявява милост към хора с онкологични заболявания (рак) и са се обърнали с молитва към Бога, по молитвите и застъпничеството на Богородица да им помогне и снеме бремето на страданието.

Всеки поклонник може свободно, колкото пъти иска, да се поклони пред чудотворния лик на Света Богородица. Той е достъпен за всеки – колкото време му е необходимо, толкова има на разположение, за да се моли и проси от Бога помощ и изцеление – за себе си, за свои близки, за приятели или за хора, които са му заръчали да се моли за тях.

Освен, че при всяко посещение в светата обител иконата си е все там от векове, на всеки наблюдателен поклонник му е известно, че след манастирското богослужение, което завършва със света Литургия, пред иконата на Света Богородица – „Всецарица“ застава все един и същи монах, който чете Молебен канон към Божията Майка.

Той е нисък на ръст, с нормално телосложение. Побеляла коса и брада, която не е много дълга. На около 65-70-годишна възраст. Винаги облечен в пълното си монашеско облекло и излъчващ едно особено благоговение, смирение и

любов. На лицето му се наблюдава винаги нещо, което напомня, че този човек носи голям товар на своите рамене. Че носи голяма отговорност.

Никога не съм го питал как му е името, кой е, от къде е, на колко години е, защото, наблюдавайки го отдалеч, виждайки неговата духовна бодрост и стремеж да се помоли на Всецарицата, винаги ми е било неудобно да го занимавам с такива странични дела. Не съм питал и другите братя, защо бих искал да запомня неговия ангелски подвиг, а не неговия човешки произход.

Поради тази проста причина, не съм се интересувал и за произхода на други отци, отшелници, молитвеници и достойни за пример наставници.

Да се върнем обаче на нашия разказ.

Та, застава ватопедският монах пред чудотворния образ на Небесната Царица, запалва специално поставената за тази цел свещ от чист восък, прави три земни поклона и започва да чете последованието в прослава на Света Богородица – „Всецарица“.

По време на молебното пение, освен възхвалата към Света Богородица и към Бог, Който е допуснал да имаме такава велика благодат, той поменава и имената на записаните люде, в прошение за изцеление – вдигане от болничния одър.

Имената са толкова много, че четенето на имената надвишава времетраенето на самата молитва пет пъти.

От цял свят са записани имена на раково болни за споменаване пред чудотворната икона. Всеки проси изцеление и милост.

До такава степен отецът е съсредоточен в своето молитвено послушание, че колкото и духовници, поклонници или деца да има, той сякаш е сам в храма. По никакъв начин не дава повод да се помисли, че го притесняват или не му е комфортно. Това му поведение прави, щото всеки да се чувства спокойно, молитвено и благодатно в светия храм.

Това е монахът, който има задължението – единствено той – да извършва това последование и да поменава имената на болните и страдащите пред свещения образ на Богородица.

Поради сериозността на задължението му, той бе всеотдаен и непоколебим. Той не говореше преди и след молитвата с никого. Просто един човек, част от братството, който в един момент получава послушание като всеки от

монасите и го изпълнява с цялото си същество.

Неговата молитва се чува от Бога и неговият труд се възнаграждава. Това се вижда от увеличаващите се поклонници, записаните имена и свидетелствата за чудеса, проявени от Света Богородица към страдащи и нелечимо болни хора.

Едно от големите събития в светата обител е, че ежедневно, от цял свят, се стичат хора, които си купуват копия на чудотворната икона, поръчват такива и ги носят в храма, за да бъдат осветени, да бъдат докоснати до първообраза и след това занесени в храмове и домове за благословение и духовна утеха и изцеление.

Хиляди са копията на свещената икона по целия свят и дори тук, в България, има десетки в енорийски храмове и манастири.

Този на пръв поглед незначителен монах, който е приел достойно своето послушание, прави чудеса, без дори да го осъзнава. Изцелява стотици, без дори да ги познава, защото послушанието, изпълнено с постоянство, смирение и любов прави чудеса и спасява – не само този, който го извършва, но и онези, които се поменават.

Този земен ангел, който със своя шепот и исихия служи на иконата на Света Богородица – „Всецарица“ е молитвеният стълб, на когото всички ние трябва да сме благодарни, защото на такива като него се крепим ние – Църквата. Такива хора са пример, че Църквата е жива, утешаваща и спасяваща.

По начина, по който той отива и застава пред чудния образ на Всецарицата и след това си тръгва, той сякаш долита и отлита, сам без начало и край, за да напомни, че е от Бога и за Бога, предоставящ себе си, смирен труженик в Божието дело. Вестител на благата вест на Евангелието и изпълнител на Божията воля.
pravoslavie.bg